

Уривок зі статті Степана Бандери з нагоди Різдвяних свят 1957 року.

... Істотною причиною невдачі большевицької інженерії в духовій ділянці є те, що вона натрапила на такі первні в душі людини й народу, яких не можна ні змінити, ні знищити, а яких походження, сила і вплив сягають далі, ніж межа життя і смерті.

Остаточним аргументом большевицької системи, теж у “перевихованні” людей, є смерть, загроза знищення, а далі й безоглядне нищення всіх непокірних і невігідних. Але й цей аргумент не є всесильний.

Проби смерті не витримує те, що є витвором самого життя. А оце мільйони людей, цілі народи в обличчі смерті захищають правди і цінності, які їм дорожчі від самого життя! Бо людська душа походить від Того, Хто споконвіку був перед життям і буде після життя, вічно, а оборона великих правд більше наближає людську душу до Бога, ніж життя.

Большевики повели найгіршу боротьбу проти релігії, переслідуючи й знищуючи Христову Церкву, унеможливаючи релігійне життя. Але закладеної в людській душі основи віри: туги за Богом і шукання Божества знищити не можуть.

Большевизм зумів позбавити народи і людей всякої волі, але він не всилі здавити самого прагнення до волі. Воно притаманне кожній людині та народові, завжди живе і спонукує до змагання, бо свобідна воля — це дар, даний Богом.

Комуністична система запроторила правду до тюрем, концтаборів, загнала її в підпілля, а на її місце поставила фальш і брехню. Але не зуміла вирвати з людської душі розуміння, що таке правда, туги за нею, бажання її перемогти. Бо правда — це дорога, якою людська душа прямує до Бога. А від цього прямування ніхто й ніщо не відверне людства.

Так само не згасити большевикам любови ближнього, почуття справедливости та прагнення її тріумфу. Бо це основні Божі закони для людської спільноти, підвалини взаємин між людьми, які голосом совісти завжди відзиваються в душі.

Большевицький наступ на нації, щоб їх розкласти і перетворити на бездушну отару “советських людей”, зосереджується в намаганнях уморити в людині національну свідомість і національні почуття. І в цьому відношенні ворогові не вдається добратися до самої глибини, бо національні почуття й прикмети не тільки ввійшли в кров людини, але органічно притаманні людській душі.

Ці всі незначимі первні людської душі не дозволяють людині стати безвольним і послухним знаряддям комунізму, сповненого ненависти до Бога, нації і людини. Вони спонукують людей чинити спротив злочинним діям большевизму та вести активну боротьбу за його усунення.

Але натуга того спротиву і готовість до активної визвольної боротьби залежить у першу чергу від наснаги самих рушіїв. Покладатися на саме їхнє існування й на автоматизм їх реакції — одночасне з пасивним ставленням до справи. Сили душі кожної людини й цілого народу теж потребують плекання й наснажування, особливо тоді, коли їх переобтяжено постійною надмірною напругою. Це мусить мати на увазі кожний, хто турбується про долю свого народу.

Віра найбільше скріплює сили душі. Через правдиву й глибоку віру в Бога, Спасителя, кожна людина й цілий народ мають змогу безупинно черпати з вічно живого джерела стільки сили, скільки їхня душа спроможна сприйняти. Особливо у найтяжчих життєвих ситуаціях, великому нещасті, терпіннях і боротьбі, віра в Христа дає найсильнішу, часто єдину й певну поміч. В тому напрямі мусимо найперше звертати наші думки і серця, коли думаємо про допомогу нашому народові в його важкому, але благородному змаганні за правду й волю.

Справа релігії, її оборони перед наступом безбожницького комунізму, справжнє ісповідування і підтримування живої християнської віри — це найважливіша справа не тільки самої Церкви, але й всього народу, всіх національних сил, зокрема національно-визвольного руху. Нам треба не відмежовувати оборону християнської віри і Церкви від національно-визвольних змагань, тільки зосередити головну увагу і головні зусилля довкола тих найважливіших тверджень, проти яких ворог спрямовує найсильніший наступ.

У різдвяний час наші думки, повні турботи про долю народу, всіх наших рідних і близьких в Україні, в тюрмах, концтаборах і на засланні, перш за все спиняються над тайною воплочення Бога. Усвідомлення того, чому Бог прийшов на світ найперше до найнижчих, найбідніших, як безпомічне, переслідування немовля, наповняє душу вірою і любов'ю. Найістотніше в цьому — не приниження, бо найбільшим приниженням для Христа було товариство грішників, а не убогих. Наші серця захоплює символіка того, що Ісус найперше прийшов до тих, які найбільше потребували Божої помочі й опіки, а шуканням серед них захисту підніс їх на вершини. Відчуваємо безпосереднє відношення цієї Різдвяної символіки до теперішнього становища нашого народу і Христової віри у поневоленій Батьківщині.

З цього джерела віри ми повинні зачерпнути найбільше сили, щоб витримати на правильному шляху. Свідомість, що з нами Бог — це найпевніша і найбільша поміч для нас усіх зокрема для всіх борців і страдників українського визвольного змагання.

Стаття “З невичерпного джерела” була написана з нагоди Різдвяних свят і надрукована в тижневику “Шлях Перемоги”, Мюнхен.

Джерело: Бандера С. Перспективи Української революції. - К. - 1999. - С. 388-390.